

Sabine Bohlmann & Simona Ceccarelli

Willow en de Bosgeesten

Vertaald door Esther Ottens

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Citadel

Sleutelboom

Meneer Bosman

Uitkijk

Bijen-
hotel

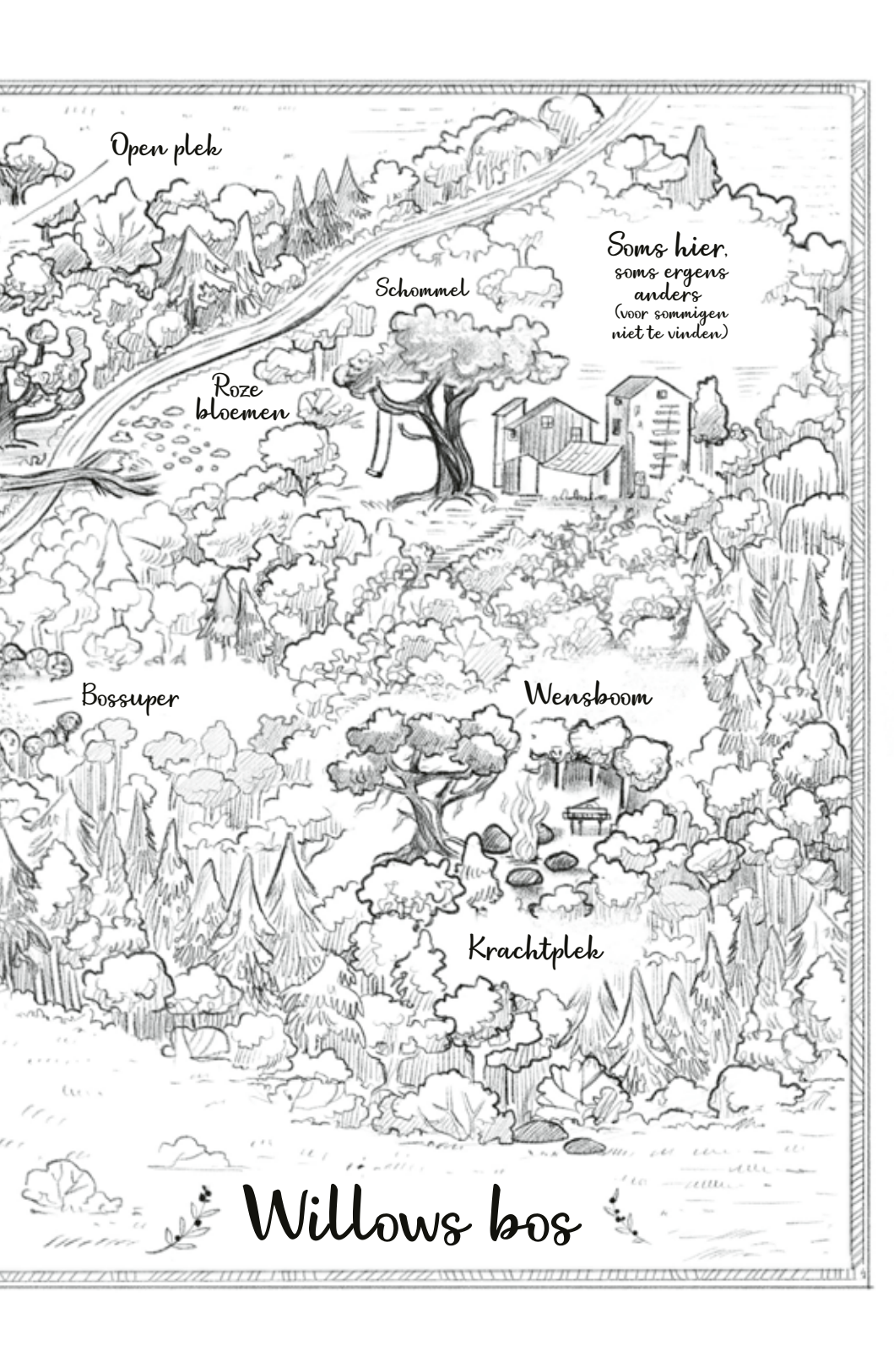
Kleine
vijver

Beek

Het huis van
de Flynns

Stad

Open plek

Schommel

Soms hier,
soms ergens
anders
(voor sommigen
niet te vinden)

Roze
bloemen

Bossuper

Wensboom

Krachtplek

Willows bos

Stilte. Totale stilte. Kennelijk had het bos vandaag geen zin om te praten. Je hoorde het niet eens fluis- teren. Het verzwoeg de geluiden van de straat, van de hele wereld zelfs, en borg die ergens goed op. Of misschien zette het de herrie van auto's ook wel om in het geritsel van bladeren, het geschreeuw van de kinderen van de crèche verderop in het gekwetter van vogels en het brommen van de vliegtuigen aan de hemel in het zoemen van bijen.

Willow lag onder de oude wilg voor het heksen- huisje in het mos en luisterde naar de stilte. Met al haar aandacht was ze bij het zwijgen van het bos.

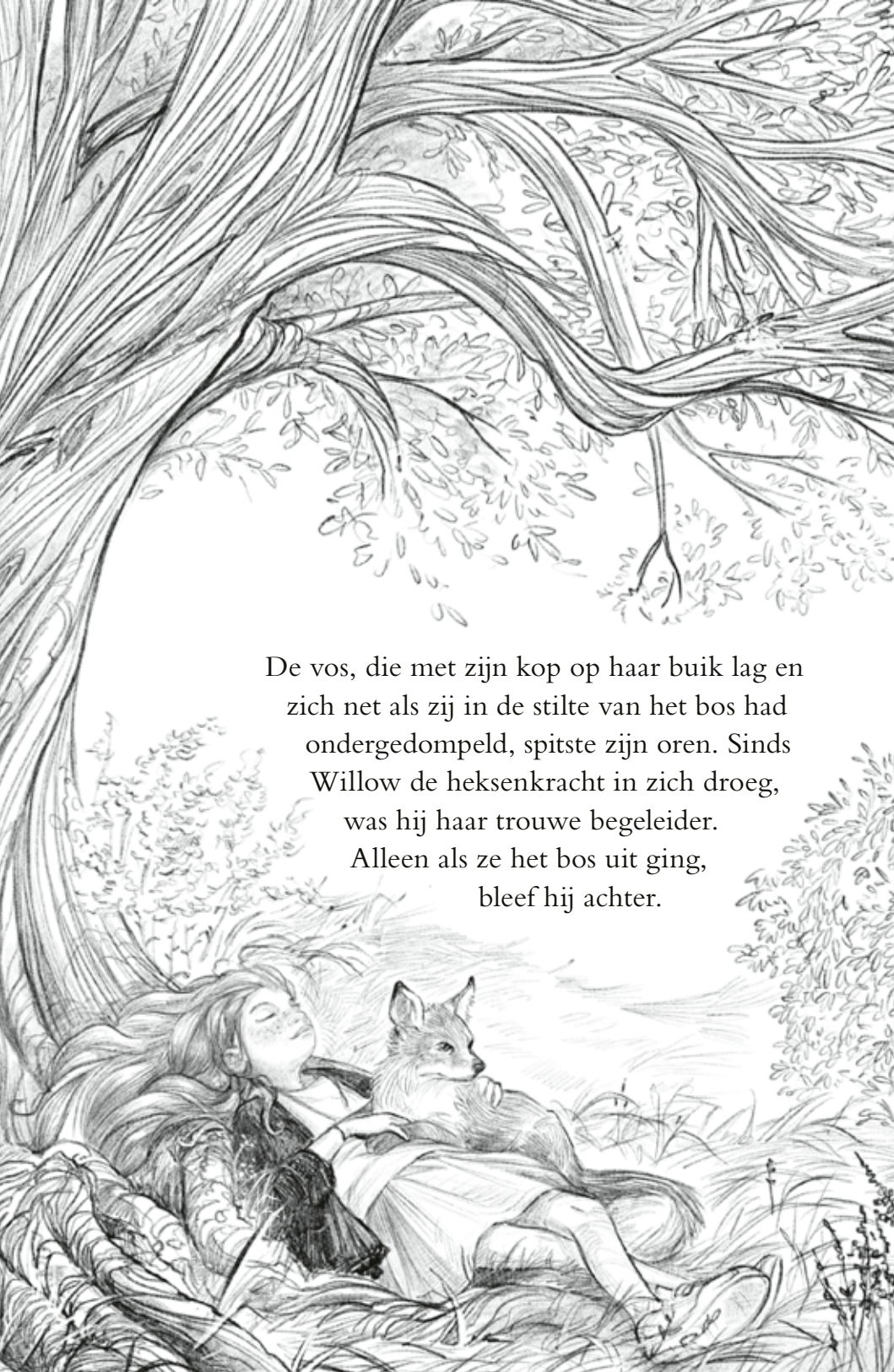
'Kom, zeg eens wat tegen me,' fluisterde ze na een tijdje. Ze deed haar ogen dicht en zette haar oren nog wat verder open. Ja, ook je oren kun je open- zetten. Net zoals je ze dicht kunt doen om alleen de dingen te horen die je wilt horen. En zoals zo vaak merkte ze dat de stilte van het bos helemaal niet zo stil was.

'Je moet heel secuur luisteren,' zei haar oudtante Alwien altijd toen Willow nog klein was.

Nadat Alwien was overleden had Willow dit bos, het huisje en – en dit was nog het gekste – haar heksenkracht van haar geërfd.

Willows mondhoecken gingen langzaam omhoog. 'Hoor je dat, Rufus?' vroeg ze.

De vos, die met zijn kop op haar buik lag en
zich net als zij in de stilte van het bos had
ondergedompeld, spitste zijn oren. Sinds
Willow de heksenkracht in zich droeg,
was hij haar trouwe begeleider.
Alleen als ze het bos uit ging,
bleef hij achter.

‘Ik hoor de wind in de bladeren. Ik hoor de horezels zoemen in hun nest in de eik, een eekhoorntje knagen aan een dennenappel, en de drukte van de mieren in de mierenhoop daar verderop. Ik hoor een specht kloppen in de iep. Nee, wacht even. Dat is geen specht. Het klinkt anders. Alsof...’

Op dat moment voelde ze de grond trillen. En even later kwam er een grote bonte vogel tussen de bomen vandaan. En meteen was het gedaan met de rust en het fluisteren van het bos. Want die bonte vogel was niemand minder dan Greetje, met haar kakelbonte kleren.

Ze was er een ster in om de versleten kleren van haar vijf oudere broers uit elkaar te halen en er nieuwe Greetjekleren van te maken. Op haar hoofd had ze een muts met beveroren. Met de komst van Greetje golfde er een vloed van woorden over Willow heen, die geen ruimte overliet voor de stilte. Het bos had geen schijn van kans meer met zijn gefluister, want Greetje kletste aan één stuk door.

‘Alle kippen op een stok! Wil je iets echt raars horen, Willow? Kehala had zich vanochtend toen ik het bos in kwam zo goed verstopt dat ik eerst hallo zei tegen een steen. Ik riep dus tegen een steen: “Daar ben je, schatje van me!” en vond het maar vreemd dat mijn schildpad zo koud aanvoelde, en

toen had ik echt het idee dat Kehala, die dus doodstil naast die steen zat, moest lachen. Misschien was het gewoon niezen, hoor, maar ik zweer je dat het klonk alsof-ie lachte. Kunnen schildpadden lachen, denk je? Nou, als je het mij vraagt...'

'Greetje, weet je wel dat de grond trilt als jij eraan komt? Ik bedoel, je bent net één meter dertig, maar als ik mijn ogen dichtdoe, lijkt het alsof er een dikke reuzenolifant aan komt stampen.'

'Ten eerste ben ik één meter drieëndertig en ten tweede: ik ben nou eenmaal geen fee. Dan moet ik eerst vleugeltjes krijgen. En van jou mogen we geen bezem!'

'Hoezo, mogen? Ik ben toch niet de opperheks die alles bepaalt?' protesteerde Willow.

Greetje keek haar met grote ogen aan. 'Bedoel je dat je het oké vindt als we op bezems gaan vliegen?'

'Ik bedoel alleen maar dat we volgens mij een ander soort heks zijn. Ik kan me niet herinneren dat ik Alwien ooit op een bezem heb gezien.'

Greetje liet haar schouders hangen. 'Misschien vlogen onze oma's en tantes alleen als wij er niet bij waren,' opperde ze.

Een uil zeilde op de vriendinnen af en streek boven hun hoofd neer op een tak.

'Hé, Jolanda!' riepen ze in koor. En het duurde

niet lang of er kwamen nog twee meiden tussen de bomen vandaan. De een had lichtblonde vlechten en droeg een donsvest, de ander, die een heel stuk kleiner was, had zwarte krulletjes en liep in een tuinbroek met een borstzak waaruit het kopje van een eekhoorn piepte.

Valentine en Lottika, die altijd Lotte werd genoemd. Nu waren de vier heksen, de vier elementen, compleet. Want ze stonden allemaal voor een element: Willow voor vuur, Valentine voor lucht, Greetje voor water en Lotte voor aarde. Het was nog niet zo heel lang geleden dat Grimmoor, het heksenboek, Willow opdracht had gegeven om op zoek te gaan naar de andere drie. En daarmee had ze niet alleen drie heksen, maar ook drie geweldige vriendinnen gevonden.

‘Volgens Willow loop ik als een olifant,’ klaagde Greetje.

‘Dat zei ik helemaal niet!’

‘Wel!’

‘Als een dikke reuzenolifant, zei ik. Dat is iets heel anders.’

Greetje sloeg zogenaamd beledigd haar armen over elkaar.

‘Ik hou heel erg van dikke reuzenolifanten,’ zei Lotte, die troostend haar armen om de dikke reuzenolifant Greetje heen sloeg. ‘Weet je wat? Ik leen je een

keer een tutu uit de balletschool van mijn moeder. Met een tutu aan ga je vanzelf zweven, dat kan niet anders.'

'Joepiedepoepie, weet je hoe graag ik dat altijd al heb gewild? Jammer genoeg hoef ik van mijn broers geen afgedragen tutu te verwachten. Ik wou dat er een op ballet ging.' Maar bij de gedachte schoot Greetje in de lach.

'Al gingen al je broers op ballet, dan kregen ze nog steeds geen tutu waar ze uit konden groeien,' merkte Valentine op.

'O nee? En hoe zit het dan met gelijke rechten? Het is niet eerlijk dat dansers geen tutu aan mogen, terwijl ze dat misschien wel heel graag willen!'

'Dansers dragen nou eenmaal een maillot.'

'Krijg de pip, zo kom ik nooit aan een eigen tutu.'

De anderen lachten.

'Ik heb kruidenlimonade gemaakt. Willen jullie?' Zonder op antwoord te wachten haalde Willow in het huisje een dienblad met vier volle glazen. Het was een warme dag en de limonade was precies wat ze nodig hadden.

Lotte haalde een nootje uit een van haar zakken en een notenkraker uit een andere. Ze maakte het

nootje open en hield het onder de snuit van haar eekhoorntje. Binnen een seconde was het nootje weg.

‘Kan Kruimel nou nog steeds niet zelf noten kraken?’ vroeg Willow.

Lotte schudde haar hoofd. ‘Zonder mij zou hij verhongeren, denk ik.’

‘Volgens mij verwen je hem te veel. Natuurlijk doet hij het niet zelf, als jij het steeds voor hem doet.’

‘Maar ik kan hem toch geen honger laten lijden?’ Met een frons in haar voorhoofd keek Lotte naar het eekhoorntje, dat nu op Rufus af huppelde en hem een beetje begon te plagen.

Even later renden Greetje, Lotte, Rufus en Kruimel wild achter elkaar aan, en het was al gauw niet meer duidelijk wie nou eigenlijk wie probeerde te vangen of te kietelen.

Intussen lag Willow op haar rug naar de boomtoppen te kijken.

